

Arrest

nr. 212 021 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben, u bent een etnische Singalees en Boeddhiste. U werd op 11 april 1998 geboren in Kelaniya, een wijk van de stad Colombo in de Westelijke Provincie van Sri Lanka.

U leefde er samen met uw ouders, jongere broer en grootmoeder en was een actieve studente die probeerde haar advanced level te behalen. Op 12 november 2016 ging u naar een verjaardagsfeest van een vriendin en u danste er met een zekere R.. Een week later vroeg hij u om een relatie met hem te starten. U was echter te druk bezig met uw studies en wees de avances van R. af. Hierna ontving u verschillende telefoontjes van R. en hij begon geruchten te verspreiden dat jullie wel een relatie hadden waardoor uw reputatie aangetast werd en u een depressie kreeg. Intussen deed uw vader wat opzoekingswerk over R. en hij bleek de zoon van A.R. te zijn die op zijn beurt berucht stond als een van de gangsters die het vuile werk voor M.S. uitvoerden. Jullie besloten klacht in te dienen bij de politie, maar zij vertelden dat ze jullie niet konden helpen. Op 27 juni 2017 werd u op de terugweg van school aan de bushalte door R. aangesproken. Hij greep uw hand vast en trachtte u in de auto te trekken. U begon te roepen en er kwamen een paar oudere vrouwen naar u toe. Hierna liet R. u los en hij vertrok met de auto. U ging hierna opnieuw met uw vader naar het politiekantoor, maar zij minimaliseerden de gebeurtenis en weigerden de klacht te noteren. Op 3 juli 2017 kwam R. naar uw huis en hij dreigde ermee u te verkrachten en u te vernietigen. Aangezien uw vader op dat moment niet thuis was, sloten u, uw moeder en uw grootmoeder de ramen en deuren en wachtten jullie af tot R. wegging. De volgende dag diende u samen met uw vader een klacht in bij de politie en deze keer werd die wel geregistreerd. Er werden echter geen gevolgen aan gegeven. Vijf dagen later hing er een poster aan uw huis met een foto van u en van een meisje dat verkracht werd. Op deze poster stond vermeld dat u hetzelfde lot zou ondergaan als dit meisje. U ging na deze gebeurtenis niet meer naar school en studeerde thuis. U ontwikkelde eveneens PTSD en werd hiervoor behandeld in Sri Lanka. U nam deel aan de examens om uw diploma van het advanced level te behalen, maar door uw depressie en PTSD slaagde u niet voor de examens. Hierna brachten uw ouders u naar uw tante in Anaradhapura, de hoofdstad van de Noordelijke Centrale Provincie, waar u samen met uw nicht in een kamer verbleef. Intussen had u een paspoort en een visum voor Duitsland kunnen regelen waardoor u na anderhalve maand in Anaradhapura op 3 oktober 2017 Sri Lanka kon ontvluchten. Intussen had R. uw vrienden bezocht en hadden zij alle contacten met u verbroken. U reisde naar België waar u op 16 oktober 2017 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: een overzicht van uw medicatie, foto's van uw gezin, uw identiteitskaart, uw paspoort, uw originele geboorteakte en de vertaling ervan, een geattesteerde kopie van deze geboorteakte en de vertaling ervan, uw verblijfscertificaat, schooldocumenten, uw ziekteverzekering voor uw visumaanvraag, uw boardingpass en vliegticket, uw klacht bij de politie, een medisch attest, drie attesten van de health service en een enveloppe van DHL. U legde eveneens de kopieën van de volgende documenten neer: uw examenresultaten van 2016 en 2017, een artikel over een meisje met een gelijkaardig verhaal en foto's van de posters die R. op uw huis plakte.

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er **onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt**. Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand moet er immers op worden gewezen dat u zelf aangaf dat deze problemen u niet zouden verhinderen om aan het interview bij het CGVS deel te nemen (CGVS p.3). Bovendien werd vastgesteld dat de documenten die u voorlegt om uw mentale gezondheidsproblemen te staven niet voldoende bewijs vormen. U legde immers een overzicht van de voorgeschreven medicatie voor, een medisch attest van uw arts in België alsook drie attesten van de Sri Lankaanse Health Service (zie documenten 1, 15 en 16 in groene map). Geen enkel van deze documenten bevat echter een concrete diagnose of hoe de diagnose tot stand is gekomen. Uw verklaring dat deze diagnose in België niet mogelijk is daar u niet over een Singalese tolk beschikt waardoor therapie en bijgevolg een diagnose niet mogelijk zijn, blijkt echter niet te voldoen (CGVS p.3). Zo verklaarde u in Sri Lanka wel in behandeling te zijn geweest, maar hiervan legt u wederom slechts een overzicht van de voorgeschreven medicatie voor die niets zeggen over de gestelde diagnose (CGVS p.3, document 16 in groene map). Daarnaast zijn er in Vlaanderen wel Singalese tolken beschikbaar daar het interview bij het CGVS reeds plaats kon vinden in het Singalees. Bovendien heeft u noties van het Engels waardoor een beperkte vorm van behandeling wel mogelijk zou moeten zijn. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. En dit omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt omtrent **de vervolging die u ervaarde in Sri Lanka door R. weinig overtuigend of op zijn minst overdreven zijn.** Zo heeft u **geen enkele wijze aangetoond dat de jongen die u lastig zou hebben gevallen de zoon van een belangrijke gangster was of dat hij op enige manier banden had met M.S.** U legde hiervan immers geen enkel bewijs voor. De klacht die u voorlegt geeft per slot van rekening slechts een weergave van uw verklaringen die op geen enkele wijze bevestigd worden (zie document 12 in groene map). Ook de poster die R. op uw huis zou hebben bevestigd kan de criminele banden van uw belager niet staven aangezien de poster hier geen informatie over bevat (CGVS p.11). U heeft bijgevolg geen enkel document voorgelegd dat uw verklaring over de banden tussen uw belager en gangsters van M.S. kunnen staven. Aan de hand van uw verklaringen kan bovendien vastgesteld worden dat er geen sprake is van criminele banden bij uw zogenaamde belager. Zo is het bijzonder merkwaardig dat R. u gedurende een periode van bijna een jaar zodanig vaak belaagd heeft, maar u slechts een keer fysiek bereikt heeft wanneer u aan een bushalte aan het wachten was (CGVS p.11). Als hij daadwerkelijk de zoon was van een grote gangster met banden met M.S., dan kan immers verondersteld worden dat hij over voldoende middelen en een groot netwerk beschikte om u persoonlijk te bereiken. U verklaarde immers dat R. u wist wonen en dat u gedurende al die tijd gewoon thuis was en ook nog enkele keren naar het examen centrum ging (CGVS p. 9-10). R. werd dus niet verhinderd om u te vinden. Uw verklaring dat hij er in al die tijd niet in slaagde u te bereiken doet dan ook sterk vermoeden dat hij niet actief naar u op zoek was of dat hij over voldoende middelen beschikte om u te bereiken. Hierbij is het overigens zeer vreemd dat die ene keer dat R. u wel persoonlijk belaagde aan de bushalte hij zich liet tegenhouden door enkele oudere vrouwtjes om u mee de auto in te sleuren (CGVS p.11). Er is immers geen reden waarom een man van het kaliber van R. zich zou laten tegenhouden door enkele ouderen vrouwen. Verder is het zeer opvallend dat u zelf niet zo veel kon vertellen over R. omdat uw vader de research over deze man gedaan had en niet u (CGVS p.10-11). Het is hierbij zeer vreemd dat u zelf nooit getracht heeft om meer informatie te bekomen over de man die u gedurende verschillende maanden zou hebben lastig gevallen en ervoor gezorgd heeft dat u psychologische problemen ontwikkelde, u niet slaagde voor uw advanced level en dat u uw geboorteland en familie moest achterlaten. Enige eigenhandige research kan dus wel van u verwacht worden. U slaagde er zo zelfs niet in om de woonplaats van R. te vermelden wat toch beschouwd kan worden als essentiële informatie aangezien het ontwijken van R. enkele maanden uw belangrijkste bezigheid was (CGVS p.11). U bent er bijgevolg niet in geslaagd om te bewijzen dat u belaagd werd door een persoon met banden met M.S., in tegendeel uw verklaringen omtrent de vervolging die u in Sri Lanka zou hebben ervaren roepen twijfels op bij uw verklaring überhaupt door iemand te zijn lastig gevallen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw belager dient ten tweede te worden vastgesteld dat **het gedrag dat u stelde tijdens en na uw vervolging in strijd is met de door u aangehaalde vrees waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd wordt.** Zo is het vreemd dat wanneer R. naar uw huis kwam, u de politie niet contacteerde enkel omdat uw vader niet thuis was (CGVS p.12). Indien R. u reeds zodanig veel kopzorgen had gegeven dat u er PTSD door ontwikkelde kan immers van u verwacht worden dat u op zulk een essentieel moment de politie zou bellen los van de aanwezigheid van uw vader. Deze verklaring doet dan ook vermoeden dat R. nooit naar uw huis kwam. Verder is het zeer vreemd dat R., in al die maanden dat hij u zou hebben lastig gevallen, nooit enig contact opnam met uw familie (CGVS p.11-12). Hij zou volgens u nochtans al uw vrienden hebben gecontacteerd, maar legde geen contact met uw broer of uw ouders (CGVS p.10-12). Als R. u daadwerkelijk wou bereiken dan zou hij immers veel efficiënter werk leveren door uw naaste familie te bedreigen in plaats van uw verre vrienden. Uw verklaring dat hij uw directe familie volledig met rust liet is dan ook niet aannemelijk. Verder is uw verklaring dat u uw studies probeerde af te maken volledig in strijd met uw verklaring dat u danig actief belaagd werd dat u een depressie en PTSD kreeg. U ontmoette R. immers reeds in november 2016 wanneer de problemen startten en u bleef thuis wonen en verder studeren tot augustus 2017 wanneer u uw laatste examen aflegde en onderdook bij uw tante (CGVS p.9-10). Als uw vrees voor R. zodanig groot was dat u moest onderduiken en uiteindelijk Sri Lanka moest verlaten, is het volledig onaannemelijk dat u hiervoor wel in staat was om gedurende negen maanden in uw eigen huis te verblijven. Deze verklaring ondermijnt dan ook de door u aangehaalde vrees in ernstige mate. Bovendien is het zeer opvallend dat u bij uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eens melding maakte van de periode waarin u ondergedoken zat (CGVS p.12).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u deze informatie wel bij de DVZ had vermeld, maar u slaagde er zo niet in een verklaring te bieden voor de oorzaak van deze tegenstrijdigheid. Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging en een eventuele vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade dan ook wederom sterk ondergraven.

Ten derde kon worden vastgesteld dat u **nauwelijks getracht heeft bescherming te zoeken in Sri Lanka alvorens het land te ontvluchten**. U ging namelijk enkel naar de politie en zocht geen hulp via een advocaat of bij andere instanties zoals een ngo. Als Singalese vrouw uit een gegoede familie in Colombo, uw vader was immers in staat om leningen geven aan mensen, beschikte u nochtans over verschillende mogelijkheden om uw problemen aan te kaarten (CGVS p.7-8). Een simpele zoektocht op Google levert dan ook onmiddellijk verschillende organisaties en ngo's op die actief zijn rond vrouwenrechten in Colombo. Zo is er de organisatie "Women in Need" die specifiek werken rond geweld tegen vrouwen in Sri Lanka en die gevestigd is in onder andere Colombo en Anuradhapura (zie document 1 en 2 in blauwe map). In deze twee steden heeft deze organisatie bovendien helpdesks in de politiekantoren waardoor ze dus heel eenvoudig bereikbaar zijn (zie document 2 in blauwe map). Deze organisatie is bovendien slechts een van de vele organisaties die in Colombo rond vrouwenrechten werkt zoals duidelijk te zien is in het overzicht dat toegevoegd werd aan het administratief dossier (zie document 2 in blauwe map). Uw verklaring dat u geen andere stappen ondernam omdat u dacht dat het niet ging helpen kon dan ook niet overtuigen (CGVS p.10). Voor u een zodanig drastische stap onderneemt uw land te ontvluchten kan immers van u verwacht worden dat u alle interne mogelijkheden uitput, wat u duidelijk niet gedaan heeft. Als Singalese behoort u bovendien tot de meerderheidsbevolkingsgroep in Sri Lanka hetgeen u, zeker in de stad Colombo, een sterke toegang geeft tot allerlei vormen van bescherming. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u niet heeft aangetoond dat de politie geen gevolgen heeft gegeven aan uw klacht. U beperkt zich hierbij immers tot een naakte bewering die op geen enkele wijze staft. Door uw gebrekkige poging om bescherming in Sri Lanka te zoeken wordt de door u aangehaalde vrees dan ook wederom ernstig ondermijnd.

Wat betreft de **psychische problemen** die u zou ervaren dient ten vierde gesteld te worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980. De medische attesten kunnen de asielmotieven niet hard maken. Ze zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de depressie of PTSD ontwikkelde. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen.

De overige **documenten** die u voorlegde kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. De foto's van u gezin, uw identiteitskaart, paspoort, geboorteakte en geattesteerde geboorteakte, verblijfcertificaat, schooldocumenten, examenresultaten, ziekteverzekering, vliegticket en de enveloppe van DHL betreffen immers enkel uw identiteit en reisweg waar niet aan getwijfeld wordt. Het artikel over het meisje met gelijkaardige problemen als de uwe biedt geen ander licht op uw asielaanvraag. Het betreft hier immers om een Tamil-meisje uit het Noorden van Sri Lanka en betreft zo een volledige andere context dan de uwe. Bovendien betreft een asielaanvraag uw persoonlijke problemen en heeft u geen band aangetoond met de problemen van het Tamilmeisje. Ook de poster die op uw huis geplakt werd kan hier geen bewijs voor vormen daar die eenvoudig kan worden nageemaakt. Bovendien heeft het CGVS voldoende redenen om te vermoeden dat dit bewijsmateriaal door u gemanipuleerd werd om uw asielaanvraag te ondersteunen (zie document 14 in blauwe map). Op de foto van de poster is namelijk duidelijk te zien hoe u aan het poseren bent voor de camera. Toch slaagt u er niet in om te verklaren waarvan deze foto afkomstig is (CGVS p.11). Uw verklaring dat deze foto misschien genomen werd wanneer u op de terugweg van uw school was is niet plausibel daar op de foto duidelijk te zien is dat u zich zeer bewust bent van de fotograaf en dat deze foto dus niet snel door een onbekende voorbijganger genomen werd.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Daar u behoort tot de Singalese meerderheid van het land beschikt u zeker niet over een risicoprofiel louter op basis van uw identiteit.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sri Lanka actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sri Lanka. **Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 juni 2018 een schending aan van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”); “artikel 4, 17, §2 en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het CGVS”; “artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); “artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna “Kwalificatierichtlijn”); “artikel 10.3 en 10.4, en 18 van de herschikte Procedurerichtlijn”; “en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster stelt als jonge vrouw voor seksueel- en gendergerelateerd geweld te vrezem. Zij verwijst naar de laatste UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka”, die vrouwen in het algemeen als een risicogroep vermelden (p. 33).

Verzoekster betoogt dat haar vrees objectief verantwoord is nu seksueel geweld tegen vrouwen, en in het bijzonder tegen jonge meisjes, wel degelijk veel voorkomt in verzoeksters land van herkomst.

Verzoekster voert aan dat verweerder geen enkele objectieve informatie toevoegt om dit concreet risico te toetsen, doch louter een COI over het risico op terugkeer voor de Tamil bevolkingsgroep en een COI aangaande de corruptie en vervalste documenten in Sri Lanka.

Verzoekster kan niet inzien hoe verwerende partij verzoeksters vrees voor vervolging correct kan inschatten zonder in relevante COI te voorzien. Zij verwijst naar het Beyond Proof rapport van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees, "*Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*", Brussel, mei 2013, p. 130).

Verzoekster betoogt dat verweerder onder andere op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht heeft ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekster en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Verzoekster haalt de tekst van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) aan, alsook artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003. Verder verwijst zij naar de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice*", Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 van 22 november 2012, waarin het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht zoals vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt.

Verzoekster voert aan dat verweerder op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht heeft er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekster en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken. Zij haalt artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn aan.

Verzoekster wijst van haar kant op volgende objectieve informatie: "*Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Sri Lanka: COI Compilation, 31 December 2016, p. 133 (stuk 3)*".

Waar verweerder verzoekster verwijt dat zij nauwelijks getracht heeft bescherming te zoeken, betoogt verzoekster dat verweerder zelf heeft aangehaald dat verzoekster verschillende keren hulp heeft gezocht bij de politie. Verzoekster ziet voorts niet in op welke manier zij dient aan te tonen dat de politie geen gevolg heeft gegeven aan de door haar ingediende klachten, nu er bij compleet gebrek aan reactie vanwege de autoriteiten uiteraard ook geen stukken beschikbaar zijn om deze inactie aan te tonen.

Verzoekster betoogt verder dat verweerder naar enkele organisaties en ngo's verwijst die actief zijn rond vrouwenrechten zonder *in concreto* aan te tonen hoe deze verzoekster effectief bescherming kunnen bieden tegen de vervolging die zij vreest.

Zij stelt vast dat verweerder er wel erg gemakkelijk van uitgaat dat verzoekster afkomstig is uit een goeude familie - verweerder baseert zich hiervoor op één antwoord van verzoekster omtrent de professionele bezigheden van haar vader. Hieruit kan volgens verzoekster niet zomaar worden afgeleid dat verzoekster uit een goeude familie afkomstig is.

Verzoekster merkt op dat haar inschatting dat er geen effectieve bescherming beschikbaar is, ondersteund wordt door objectieve informatie: "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from Sri Lanka, 21 December 2012, p. 34*" en "*Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD). Sri Lanka: COI Compilation. 31 December 2016, p. 130 e.v. (stuk 3)*".

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men volgens verzoekster niet besluiten dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen, aldus het verzoekschrift.

In hoofddorde wordt gevraagd "*de bestreden beslissing te hervormen en hem:*

- (a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;
- (b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;
2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

- “2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka*, 21 December 2012, HCR/EG/LKA/12/04, available at: <http://www.refworld.org/do-cid/50d1a08e2.html>
3. Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (AC-CORD), *Sri Lanka: COI Compilation*, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/5873adef4.html>, p. 130-134
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, May 2013, available at: <http://www.ref-world.org/docid/519blfb54.html> .p. 130”.

Bij aanvullende nota van 11 september 2018 legt verzoekster volgende stukken neer:

- “1. *Brief vanwege de advocaat van verzoeksters vader d.d. 26 februari 2018*
2. *Politieverklaring afgelegd door verzoeksters vader op 4 juli 2018, met Nederlandse vertaling*”.

Bij aanvullende nota van 10 september 2018 legt verweerder de COI Focus “*Sri Lanka. Risico bij terugkeer*” van 29 mei 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka omwille van haar problemen met R., die haar zou belaagd hebben.

2.4.2. Er dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.4.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij als jonge vrouw vreest voor seksueel en gendergerelateerd geweld en dat de laatste UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka*" vrouwen in het algemeen als een risicogroep vermelden, merkt de Raad op dat verzoeksters profiel - een Singalese vrouw uit een goede familie, wonende in Colombo - niet beantwoordt aan de in deze Guidelines vermelde risicogroep "*women in certain circumstances*". De Guidelines sommen een aantal factoren op die bijdragen aan de verhoogde onveiligheid en kwetsbaarheid van vrouwen in het noorden en oosten van Sri Lanka, waar verzoekster echter niet woont en dus niet onder valt.

2.4.4. Dat verzoekster tot de "*sociale groep*" van vrouwen behoort die te maken hebben met gendergerelateerd geweld is een te verregaande interpretatie van het begrip "*sociale groep*" in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster maakt dit ook niet aannemelijk. Dat het begrip "*sociale groep*" niet beperkend mag worden geïnterpreteerd, betekent nog niet dat dit begrip mag worden uitgehold en worden gesteld dat mogelijk seksueel geweld hieronder valt. De aangehaalde feiten zijn - in zoverre geloofwaardig - van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard en verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*".

Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoekster is gelegd. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten.

De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoekster om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.4.6. Waar verzoekster rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de samenwerkingsplicht (HvJ 22 november 2012 "*MM v. Ierland*", C-277/1) aanvoert, wordt opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot een onvolledige lezing van het arrest.

In punt 62 wordt immers duidelijk aangegeven dat de samenwerkingsplicht een verplichting is “die overeenkomstig artikel 11 van richtlijn 2005/85 op de asielzoeker rust.” (thans artikel 13 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)). En voorts “63. Hij is immers degene die de procedure inleidt waarmee hij aanspraak maakt op een recht. Hij is eveneens de enige die zijn persoonlijke achtergrond alsmede de context ervan concreet kan uiteenzetten en de eerste nuttige inlichtingen kan verstrekken. Deze samenwerking brengt verschillende verplichtingen mee, zoals onder meer de verplichting voor de betrokkene om op een bepaalde datum persoonlijk te verschijnen, om de documenten en de voorwerpen die in zijn bezit zijn en die relevant zijn voor de behandeling van de aanvraag te overhandigen, en om te aanvaarden dat zijn verklaringen worden geregistreerd”. Daarbij wordt duidelijk gesteld dat de samenwerkingsplicht die rust op de lidstaat haar rechtvaardiging vindt in de moeilijkheden die de aanvrager van internationale bescherming kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (punt 64.) en toegelicht “65. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de aanvrager steeds in staat is om te beoordelen of zijn aanvraag aan de criteria van het Verdrag van Genève of richtlijn 2004/83 voldoet, dat hij kennis heeft van de andere mensenrechteninstrumenten waarop andere vormen van internationale bescherming zijn gebaseerd of dat hij meteen het voor de behandeling van het onderzoek meest geschikte bewijsmateriaal kan overleggen”. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit terdege is gebeurd. Er werd daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, “MM v. Ierland”, C-277/1, punt 66 zoals aangehaald door verzoekster.

2.4.7. Verzoekster voert tevens een schending aan van artikelen 10.3 en 10.4 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. De Raad stelt vast dat niet kan blijken dat geen adequaat onderzoek werd gevoerd door het CGVS. Uit de informatie neergelegd door verzoekster, kan immers geen algemene situatie van seksueel geweld tegen vrouwen met verzoeksters profiel in verzoeksters land van herkomst blijken. Het rapport “Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Sri Lanka: COI Compilation” van 31 december 2016 en de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka” handelen beiden over Tamil vrouwen, die in het noorden en oosten van Sri Lanka verblijven en worden dus niet dienstig weerlegd.

2.4.8. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van de artikelen 4 en 17, § 2 en 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka omwille van haar problemen met R.. Verzoekster beweerde dat R., de zoon van een gangster M.S. die voor oud-minister M.S. werkt, haar zou hebben belaagd en bedreigd met verkrachting. Zij stelde dat de Sri Lankaanse autoriteiten haar niet kunnen beschermen omwille van R.’s invloedrijke netwerk.

2.5.2. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat R. de zoon van een belangrijke gangster was, noch dat hij op enige manier banden had met M.S. De klacht, die verzoekster bij het CGVS voorlegde, heeft geen objectief karakter en betreft slechts een eenzijdige weergave van verzoeksters verklaringen en kan R.’s criminele banden niet staven. Ook de poster die R. op verzoeksters huis zou hebben bevestigd kan verzoeksters belagers band met A.R. of M.S. niet aantonen, aangezien de poster hier geen informatie over bevat (gehoorverslag van het CGVS van 18 januari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p.11). Verder kunnen uit verzoeksters verklaringen evenmin de interesse van R. blijken. Zo kan niet worden ingezien dat R., indien hij daadwerkelijk de zoon was van een grote gangster, verzoekster gedurende een periode van bijna een jaar aanhoudend belaagd heeft, doch haar slechts een keer fysiek bereikt heeft wanneer zij aan een bushalte aan het wachten was (CGVS-verslag, p. 11).

Immers kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij als zoon van een invloedrijke gangster over voldoende middelen en een groot netwerk beschikte om verzoekster persoonlijk te bereiken. Dit klemt te meer nu verzoekster verklaarde dat R. haar wist wonen, dat zij gedurende deze periode gewoon thuis was en naar de les ging (CGVS-verslag, p. 9-10). Verzoekster was aldus gemakkelijk te vinden. Verzoeksters verklaring dat hij er in al die tijd niet in slaagde haar te bereiken maakt het niet onredelijk te veronderstellen dat R. ofwel niet actief op zoek was naar verzoekster ofwel niet over voldoende middelen beschikte om haar te bereiken. Overigens kan niet worden ingezien waarom een man van het vermeende kaliber en "groot gebouwd" lichaam van R. zich aan de bushalte zou laten tegenhouden door enkele oudere vrouwtjes om verzoekster mee de auto in te sleuren (CGVS-verslag, p. 11). Verder dient opgemerkt dat verzoekster niet veel kon vertellen over R.. Haar uitleg, "*mijn vader is diegene die over hem opzocht en wist wie hij was, ik deed geen onderzoek naar hem*" (CGVS-verslag, p. 10), kan niet overtuigen, nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster over deze maandenlange periode zelf zou trachten meer informatie te bekomen over de man die haar belaagde en ervoor gezorgd heeft dat ze psychologische problemen ontwikkelde, niet slaagde voor haar examens en het land diende te verlaten. Minstens kan worden verwacht dat zij hierover sprak met haar vader en hij de informatie uit zijn onderzoek met haar deelde, ij het uit voorzichtigheid, om veiligheidsredenen. Immers, informatie zoals de woonplaats van R. - welke verzoekster niet kent (CGVS-verslag, p. 11) - is dermate essentieel voor verzoekster om R. te kunnen ontwijken, zodat niet kan worden ingezien dat haar vader, noch verzoekster deze opzocht. Uit voorgaande kan blijken dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt maandenlang te zijn belaagd door een persoon met criminele banden en een invloedrijk netwerk dat reikt tot oud-minister M.S., wat nochtans centraal staat in haar vluchtrelaas.

2.5.3. Verder kan niet worden ingezien dat wanneer R. naar verzoeksters huis kwam, zij de politie niet contacteerde enkel omdat haar vader niet thuis was (CGVS-verslag, p. 12). Indien R. verzoekster zodanig had lastiggevalen dat zij dermate angstig was (en er later PTSD door ontwikkelde) kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster op zulk een essentieel moment de politie zou bellen los van de aanwezigheid van haar vader. Bovendien verklaarde verzoekster dat zowel haar moeder als grootmoeder thuis waren - hoewel ze bij de DVZ nog verklaarde dat haar ouders het huis uit waren (vragenlijst CGVS, punt 3.5) -, zodat ook kan worden verwacht dat een van hen de politie zouden bellen, *quod non* (CGVS-verslag, p. 12). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat R. op 3 juli 2017 daadwerkelijk naar haar huis kwam. Verder kan niet worden aangenomen dat R., in al die maanden dat hij verzoekster zou hebben lastig gevallen, nooit enig contact opnam met haar familie, temeer nu verzoekster verklaarde dat hij wel al haar vrienden, die verder van haar afstaan, zou hebben gecontacteerd (CGVS-verslag, p. 10-12). Bovendien liet verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken na te vermelden dat zij voorafgaand aan haar vlucht uit Sri Lanka op 3 oktober 2017 anderhalve maand ondergedoken zat bij familieleden in Anuradhapura (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ, punt 10; CGVS-verslag, p. 4-5, p. 12), wat de waarachtigheid ervan ondergraaft.

2.5.4. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters relaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoekster heeft amper getracht bescherming te zoeken in Sri Lanka alvorens het land te ontvluchten. Zo ging zij enkel naar de politie, maar zocht zij geen hulp via een advocaat of bij andere instanties zoals een ngo die haar juridisch en psychologisch kon begeleiden. Nochtans is verzoekster een Singalese vrouw, wiens vader een succesvol zakenman blijkt te zijn ("*Business (...) Hij heeft een restaurant en daarnaast geeft hij leningen aan mensen voor intrest*", CGVS-verslag, p. 7-8), zodat verzoekster over verschillende mogelijkheden beschikte om haar problemen aan te kaarten. Dit klemt te meer nu er in Colombo verschillende organisaties en ngo's zijn die actief zijn rond vrouwenrechten. Zo is er de organisatie "*Women in Need*" die specifiek werkt rond geweld tegen vrouwen in Sri Lanka en die gevestigd is in onder andere Colombo en Anuradhapura ("*Women in need: win against violence*"; "*Women in need: where we work*"). Deze organisatie heeft in beide steden bovendien helpdesks in de politiekantoren, wat ze dus laagdrempelig en heel eenvoudig bereikbaar maakt. Deze organisatie is bovendien slechts een van de vele organisaties die in Colombo rond vrouwenrechten werken ("*Women's organisations in Sri Lanka*"). Bovendien behoort verzoekster als Singalese tot de meerderheidsbevolkingsgroep in Sri Lanka wat haar toegang tot allerlei vormen van bescherming bevordert. Verzoekster verklaring dat zij geen andere stappen ondernam omdat zij dacht dat het niet ging helpen kon dan ook niet overtuigen (CGVS-verslag, p. 10). Gezien de vlucht uit het land een dermate ingrijpende gebeurtenis is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster alle interne mogelijkheden uitput, *quod non*. Overigens toont verzoekster niet aan dat de politie geen gevolgen heeft gegeven aan haar klacht. Gezien *supra* werd vastgesteld dat niet geloofwaardig is dat R. een invloedrijk (gangster)netwerk heeft, kan niet worden ingezien waarom de politie haar klacht niet zou opvolgen.

De vaststelling dat verzoekster de nationale beschermingsmogelijkheden in Sri Lanka niet heeft uitgeput, ondermijnt de ernst van haar voorgehouden vrees.

2.5.5. Waar verzoekster verder betoogt dat verweerder naar enkele organisaties en ngo's verwijst die actief zijn rond vrouwenrechten zonder *in concreto* aan te tonen hoe deze verzoekster effectief bescherming kunnen bieden tegen de vervolging die zij vreest, merkt de Raad op dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de vaststelling dat zij zich niet trachtte te beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden, zoals lokale ngo's en vrouwenorganisaties, afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.6. De door verzoekster bij aanvullende nota neergelegde brief van haar vaders advocaat van 26 februari 2018, waarin beschreven wordt dat de politie nog steeds geen actie heeft ondernomen met betrekking tot verzoeksters klacht van 4 juli 2017 en het niet te verwachten valt dat nog enige actie zal ondernomen worden omdat verzoekster om veiligheidsredenen overzee werd gestuurd, heeft geen officieel noch objectief karakter, en kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Dit document is niet meer dan een mening van een advocaat.

Wat betreft de bij aanvullende nota neergelegde politieverklaring door verzoeksters vader kan niet worden ingezien dat verzoeksters vader pas een klacht ging indienen op 1 juni 2018, terwijl de erin vermelde feiten zich beweerdelijk op 20 april 2018 voordeden. Bovendien is een klacht slechts een eenzijdige weergave van de feiten en kan deze geenszins strekken tot het bewijs van de inhoud ervan.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "*Sri Lanka. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten*" van 29 augustus 2017 dat het in Sri Lanka gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen, waardoor de Raad deze met een passende voorzichtigheid benadert.

2.5.7. De door verzoekster neergelegde documenten inzake haar psychologische problemen betreffen een overzicht van de voorgeschreven medicatie, een medisch attest van haar arts in België en drie attesten van de Sri Lankaanse Health Service. Geen enkel van deze documenten bevat echter een concrete diagnose of hoe de diagnose tot stand is gekomen. Verzoeksters verklaring, dat deze diagnose in België niet mogelijk is omdat zij niet over een Singalese tolk beschikt waardoor therapie en bijgevolg een diagnose niet mogelijk zijn, kan niet overtuigen (CGVS-verslag, p. 3) in het licht dat verzoekster verklaarde dat zij in Sri Lanka wel in behandeling is geweest, maar zij ook hiervan slechts een overzicht van de voorgeschreven medicatie voorlegt, wat niets zegt over de gestelde diagnose (CGVS-verslag p. 3). Daarnaast zijn er in Vlaanderen wel Singalese tolken beschikbaar (zie tolk gehoor CGVS) en beheerst verzoekster bovendien het Engels (zie schooldocumenten, deelname "*English language competitions*" en gebruik Engels tijdens zitting), waardoor een (beperkte vorm van) behandeling wel mogelijk zou moeten zijn. Verder merkt de Raad op dat de door verzoekster neergelegde attesten hoe dan ook geen bewijs zijn van de oorzaak van de psychische problemen, noch uitsluitel geven omtrent de eventuele invloed van de psychologische problemen op de afgelegde verklaringen. Geenszins zijn ze een bewijs van verzoeksters (niet aangetoonde noch geloofwaardige) problemen in Sri Lanka en tonen ze een causaal verband aan tussen haar relaas en de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.8. Wat betreft verzoeksters psychische problemen, merkt de Raad nog op dat de vreemdelinge, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoekster aangegeven psychische problemen vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.9. De overige bij het CGVS voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen ombuigen.

De foto's van verzoeksters gezin, identiteitskaart, paspoort, geboorteakte, geattesteerde geboorteakte, verblijfcertificaat, schooldocumenten, examenresultaten, reisverzekering, vliegticket en de enveloppe van DHL betreffen verzoeksters identiteit en reisweg, wat niet betwist wordt.

Het artikel over het meisje met gelijkaardige problemen als de verzoekster kan verzoeksters eigen problemen niet aantonen.

Het betreft immers een Tamil-meisje uit het Noorden van Sri Lanka, wiens context niet vergelijkbaar is met die van verzoekster, een Singalese uit Colombo. Ook de poster die op verzoeksters huis geplakt werd, kan hier geen bewijs voor vormen, nu deze eenvoudig te fabriceren valt. Dit kan blijken nu verzoekster op de foto op de poster duidelijk poseert voor de camera, doch er niet in slaagt te verklaren van waar deze foto afkomstig is en genomen werd (CGVS-verslag, p. 11). Verzoeksters verklaring dat deze foto misschien genomen werd wanneer zij op de terugweg van school was, kan niet worden aangenomen nu op de foto duidelijk te zien is dat verzoekster zich zeer bewust is van de fotograaf en zelfs poseert, zodat deze foto dus niet snel door een onbekende voorbijganger genomen werd.

2.5.10. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.11. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK